

Τι ζητούν οι συγγενείς των θυμάτων της φονικής πυρκαγιάς στο Μάτι, οι οποίοι αναμένουν την τελική απόφαση του δικαστηρίου μέσα στον επόμενο μήνα

«Να μη συνεχιστεί η ατιμωρησία»

Του **ΝΕΣΤΟΡΑ ΔΗΜΑΡΑ**
n.dimaras@realnews.gr

Σ παρακτικές μαρτυρίες, βουρκωμένα μάτια, εξοργισμένα πρόσωπα, χέρια που τρέμουν, χείλη που λένε ψιθυριστά ονόματα συγγενών που χάθηκαν. Σώματα με βαριά εγκαύματα.

Πέρασαν ήδη επτά χρόνια από την τραγωδία. Στην αίθουσα του δικαστηρίου κάποιες λέξεις αντηχούν μονότονα. «Πάλι πλημμέλημα; Θέλουμε δικαιοσύνη. Να έρθει στο φως η αλήθεια». Ο πόνος βουβός. Οχι από όλους.

Είναι οι συγγενείς των νεκρών και οι εγκαυματίες της φονικής πυρκαγιάς στο Μάτι, οι οποίοι χρόνια τώρα αναζητούν στις δικαστικές αίθουσες την ετυμηγορία που θα απαλύνει κάπως τον πόνο τους. Μιλούν στη **Realnews** με αξιοπρέπεια που σε καθηλώνει, αναζητώντας -τι άλλο- τη δικαίωση.

Στις 23 Ιουλίου του 2018, ο **Αριστείδης Χερουβεΐμ** έχασε τη μητέρα του, την αδελφή του και τις δύο ανιψιές του που παραθέριζαν στο Μάτι. «Η έδρα εξεπλάγη από το πλήθος του κόσμου. Η διοίκηση του Εφετείου δεν περίμενε αυτή την προσέλευση και δεν λειτούργησε σωστά, έτσι η ταλαιπωρία μας ήταν μεγάλη για την παρακολούθηση της δίκης. Επίσης, δεν τους άρεσε η ανταπόκριση των ανθρώπων. Ολα αυτά είναι προφανή για όσους έχουν ζήσει αυτά τα επτά χρόνια παρακολουθώντας τις δίκες, τις καταθέσεις, τις απολογίες», λέει ο συγγενής τεσσάρων

θυμάτων της τραγωδίας.

Ο Αρ. Χερουβεΐμ δηλώνει απογοητευμένος από τον τρόπο με τον οποίο έχει κινηθεί μέχρι στιγμής η διαδικασία, αλλά και από την πρωτόδικη απόφαση. «Είναι πάρα πολύ απογοητευτικό όλο αυτό. Στην αρχή, μας πήρε πολύ χρόνο να συνέλθουμε. Μετά αρχίζεις να σκέφτεσαι τι σημαίνει δικαίωση. Προφανώς, οι άνθρωποι δεν γυρίζουν πίσω. Επίσης, όταν κανείς δεν πρόκειται να πάει φυλακή, πάλι δικαίωση δεν υπάρχει. Ετσι αποφασίζεις ότι θα πρέπει να αναδειχθεί η αλήθεια και να ληφθούν μέτρα ώστε να μην ξαναγίνει αυτή η τραγωδία. Δυστυχώς, η δικαίωση δεν έρχεται και προβλέπω ότι το ίδιο θα γίνει και για τα Τέμπη. Κανονικά, δικαίωση θα ήταν να μη συνεχιστεί η ατιμωρησία, που θα γεννήσει τις επόμενες εθνικές τραγωδίες».

Το «κόστος»

Ο **Νίκος Γιαννόπουλος** δεν κατάφερε να σώσει τη μητέρα του από τις φλόγες. Από την έναρξη της δίκης σε πρώτο βαθμό δεν έχει υπάρξει ούτε μία ημέρα που να μην έχει παραστεί στις δικαστικές αίθουσες. Στα τέλη του Απριλίου, όταν και αναμένεται να ανακοινωθεί η απόφαση του Εφετείου, περιμένει κάτι παραπάνω από την πρώτη δικαστική απόφαση. «Ελπίζουμε απλώς να μην είναι το όνειδος της πρώτης φορές. Πρωτόδικα η ποινή ήταν 38.000 ευρώ στους κατηγορούμενους, δηλαδή 365 ευρώ για κάθε ψυχή. Εγώ, δηλαδή, έχασα τη μητέρα μου και αυτός που είναι υπεύθυνος θα πληρώσει 365 ευρώ. Οσο και αν σας φαίνεται περίεργο, αυτή είναι η ουσία», λέει ο Ν. Γιαννόπουλος, που χαρακτηρίζει τη φονική πυρκαγιά του 2018 ως το μεγαλύτερο έγκλημα που έχει ζή-

g.paganis@realnews.gr

η άποψη
 του **ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΓΑΝΗ**

Επιλεκτικά ευαίσθητοι

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ιστορίες ασύλληπτου πόνου και αζεπέραστης οδύνης που μοιάζουν ασήμαντες μπροστά στις συνθήκες θανάτου των εννιάχρονων δίδυμων κοριτσιών, που χάθηκαν αγκαλιασμένα με τον παππού και τη γιαγιά, εκείνον τον μαύρο Ιούλιο του 2018, στο Μάτι. Η Σοφία και η Βασιλική, με τον παππού τους Φίλιππο και τη γιαγιά τους Σοφία, βρέθηκαν απανθρακωμένες στο κτήμα της φρίκης όπου κάπκαν 26 άνθρωποι, στην προσπάθειά τους να διαφύγουν. Δεν είναι μόνο η ιστορία της Βασιλικής και της Σοφίας. Υπάρχουν συνολικά 104 τραγικές ιστορίες στο Μάτι. Στις 12 Μαρτίου οι συγγενείς των νεκρών απιύθυναν κάλεσμα έξω από το Εφετείο και ανταποκρίθηκαν λιγότερα από 200 άτομα. Πώς γίναμε αμνήμονες ή επιλεκτικά ευαίσθητοι; Τι συνέβη; Χάθηκε η συναισθηματική φόρτιση ή δεν είναι όλοι οι θάνατοι το ίδιο οδυνηροί; Τα αθώα προσώπια

της Σοφίας και της Βασιλικής δεν φτάνουν για να μας συγκινήσουν και επομένως δεν εκρήγνυται πάνδημη οργή για την προσωποποίηση ευθυνών. Και αν ρωτήσει κανείς «πώς κάπκαν αυτοί οι 104 άτυχτοι άνθρωποι;», όλες οι απαντήσεις γίνονται δεκτές, ακόμα και το «μόνοι τους». Και ήταν πραγματικά μόνοι τους, γιατί η πολιτεία τους εγκατέλειψε εκεί που μαρτύρησαν! Μήπως αποδόθηκε δικαιοσύνη; Οχι, καθώς πρωτόδικα κρίθηκε ότι κανείς δεν έφταγε αρκετά για να βρεθεί πίσω από τα κάγκελα. Χάσαμε την ανθρωπιά μας και δεν μπορούμε να αντιληφθούμε τα στοιχειώδη. Ίδια ήταν η απουσία του οξυγόνου σε Τέμπη και Μάτι. Αν δεν αποδοθεί δικαιοσύνη, πώς περιμένουν οι ιθύνοντες να μείνουν οι πολίτες στο λιμάνι του ορθολογισμού και να μην ξανοικθούν παρασυρμένοι από τα νταούλια των ακροαγανακτισμένων αριστερά και δεξιά;